

KRISTI LIDANDEN

Ellen G. White

Kapitel 1

Kristi Lidanden

”Gud är kärleken”. Och sin outgrundliga kärlek till det fallna människosläktet bevisade han genom att utgiva sin älskade Son — en kärlekshandling, som väckte bestörtning bland de heliga änglarna.

”Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son, på det att var och en som tror på honom skall icke förgås, utan hava evigt liv.”

Kristus var den, som Fadern ”insatt till arvinge av allt”. Han var den, ”genom vilken han och har skapat världen”. Han var Faderns ”härlighets återsken och hans väsens avbild”, och han ”bär allt genom sin makts ord”. Vår Frälsare ägde gudomlig fullkomlighet och storhet. Det behagade Fadern att låta all fullhet bo i honom. Men Kristus ”räknade icke jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja intill döden på korset.”

Kristus samtyckte till att dö i människans ställe, för att hon genom lydnad för Guds bud skulle kunna undgå lagens straff. Hans död avskaffade ej Guds lag, förminskade ej dess fordringar och ej heller förringade den dess värde. Kristi död bekräftade lagens rätt att

straffa överträdarna ; ty Kristus själv samtyckte till att lida lagens straff för att frälsa den fallna människan från lagens förbannelse. Gudasonens död på korset bevisade lagens oföränderlighet. Ja, hans död förhärligade lagen och gav människorna ett vittnesbörd om dess oföränderliga karaktär. Från hans egna läppar hördes dessa ord: ”I skolen ieke mena att jag har kommit för att upphäva lagen”. Den gudomlige Sonens död tillfredsställde den gudomliga lagens fordringar. För att till fullo kunna uppskatta frälsningen är det nödvändigt att förstå, vad den kostar. Till följd av inskränkta begrepp om Kristi lidanden värdera många det stora försoningsverket alltför ringa.

Frälsningsplanen, som omfattar det glada budskapet om frälsning genom Jesus Kristus, blev först kungjord för Adam. Den var för honom en hoppets stjärna, som upplyste den mörka dystra framtiden. Adam såg, att Kristus var dörren genom vilken han kunde ingå till livet. Denna frälsningsplan genom Jesus Kristus var densamma på Adams, Noas, Abrahams och alla de efterföljande släktenas tid före Kristi första ankomst, som den är i vår tid. Patriarkerna, profeterna och alla de heliga martyrerna från den rättfärdige Abel sågo framåt mot en kommande Frälsare och visade sin tro på honom genom sina offer. Vid korsfästelsen åsidosattes denna offertjänst, som blott tjänat som en förebild av Kristus, då nu motbilden kunde träda i dess ställe. Ty ”bockars och kalvars blod” var endast en förebild till Guds dyre Sons syndfria offer och pekade framåt till hans död på korset. Men vid korsfästelsen mötte förebilden sin motbild, och där upphörde denna offertjänst. Men icke en bokstav eller en prick av morallagen — av Guds lag — blev

avskaffad vid Kristi död.

Guds Son är centralgestalten i den stora frälsningsplan, som omfattar alla tidsåldrar. Han är ”Lammet, som vart dödat sedan världens begynnelse.” Han är Adams fallna söners och döttrars Återlösa re under alla tidsåldrar, så länge nådatiden varar. ”Och i ingen annan finnes frälsning; ej heller finnes under himmelen något annat namn bland människor givet, genom vilket vi kunna bliva frälsta.”

Kristus är det föremål, vars skugga kastades tillbaka genom alla förflutna tidevarv. Och när han dog på korset upphörde denna skugga. Offersystemet hade uppkommit till följd av översträdelsen av Guds lag. Och Kristi död — vilken händelse de blodiga offren från Adam till Kristus voro en förebild av — avskaffade dessa offer. Men hans död avskaffade icke Guds lag, vars överträdelse hade varit orsaken till offersystemets uppkomst.

Det evangelium som predikades för Adam, Noa, Abraham och Moses var för dem ett glatt budskap, ty de omfattade den utlovade Frälsaren genom tron. Nu lyser en ännu klarare och härligare sol över den kristna världen, ty under den judiska nådehushållningens tid kastade korset sin skugga tillbaka ända till den dag, då Adam lämnade sitt hem i lustgården. Det som de ägde i tron äges i verklighet av oss, som hava erfarit Kristi första ankomst, såsom profeterna förutsagt om honom. Det är lika nödvändigt för oss att tro på en Frälsare, som har kommit och lidit döden för oss, som det var för dem att tro på en kommande Förlossare, som de skådade i tron

genom de offer, som voro en förebild av honom.

Då Guds Son trädde i människans ställe och bar den förbannelse, som borde ha drabbat henne, då åtog han sig att för människosläktet fullgöra Guds lags heliga fordringar och återupprätta det, som var förkastat och nedtrampat. Kristi verk bestod i att överbevisa människorna om synd, det är lagöverträdelse, samt att genom sitt gudomliga medlarskap leda dem till förnyad lydnad för Guds fullkomliga lag. Fadern har överlämnat världen i Kristi händer, för att han såsom medlare skulle fullkomligt bevisa lagens bindande fordringar och alla dess heliga principer.

Sedan Kristus blivit döpt av Johannes i Jordans vatten, knäböjde han och bad innerligen om styrka att hålla ut i den stundande striden mellan honom och mörkrets furste. Himmelen öppnade sig och mottog hans brinnande bön. Guds härlighets sken, klarare än middagssolen, strålade ut från den Eviges tron, och i form av en guldglänsande duva vilade det över Guds Son. Och en klar, majestätisk röst från härligheten hördes säga: ”Denne är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag”.

Här blev Kristus ånyo förvissad om, att Gud ej förkastat det fallna människosläktet, utan att han åter givit det ett tillfälle att återvinna sin oskuld. Förbindelsen mellan himmelen och jorden, mellan Gud och människan, blev nu åter upprättad. ”Han, som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud”.

Genom Kristi karaktärs fullkomlighet blev människans anseende upphöjt inför Gud, och genom hans förtjänst blev den dödliga människan förenad med den Oändlige. Sålunda har världens Återlösare byggt över det svalg, som synden åstadkommit.

Men få hava ett rätt begrepp om de stora förmåner, som Kristus förvärvat människan genom att öppna himmelen för henne. Guds Son led i människosläktetes ställe. Och den särskilda makt och härlighet, som himmelens Majestät bevisade honom, är det säkraste tecknet på Guds kärlek till människan och hans goda vilja mot henne. Då Kristus bad för oss, gav Gud tillkänna, att han vill höra de böner vi uppsända i "Jesu namn". Innerlig bön och ståndaktig tro medför ljus och styrka att motstå Satans hårdaste anfall.

Det ljus och den styrka, som den kristne får den ena dagen, äro ej tillräckliga för de prövningar och strider, som han möter den andra. Satan kommer ständigt med nya frestelser, liksom han gjorde med Kristus. Varje dag kunna vi försättas i nya omständigheter och möta nya och oväntade frestelser. Lika litet som vi vänta att den föda vi förtära i dag skall uppehålla vår styrka under morgondagen, lika litet kunna vi lita på att den välsignelse vi erfarit i dag skall uppehålla vår andliga styrka under framtiden. Den svaga och syndfulla människan kan ej vara trygg, utan att Gud dagligen upplyser hennes stig och giver henne ny styrka att uthärda i kampen.

Det är av största betydelse att Gud får uppenbara sin vilja för oss i livets dagliga bestyr, ty icke sällan leda de minsta händelserna till de viktigaste resultaten. Ju mer kunskap vi erhålla om Gud

genom hans gudomliga sanning, desto mer kunna vi erfara vår egen svaghet och känna vårt beroende av honom. Och vi borde ständigt känna vårt behov av en säker ledsagare, som kan leda våra vacklande steg på den rätta vägen.

Den verksamme kristnes liv är ett liv av ständig bön. ”De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet till dess dagen når sin höjd”. Den kristne går från styrka till styrka, från klarhet till klarhet, mottagande från himmelen det ljus, som kostat Jesus så oändligt mycket att förvärva oss. Han kan icke låta sitt ljus skina utan att själv erhålla mer och mer av den gudomliga upplysningen, motsvarande hans egen tillväxt i kunskapen om Bibelns sanningar. Den styrka och härlighet som himmelen alltid står färdig att giva, iståndsätter den kristne att möta nya frestelser och att fullgöra de plikter, som åligga honom. Vår store Ledare hänvisar oss till himmelen, som alltid står öppen att meddela oss upplysning och styrka.

Efter att Guds Son blivit döpt, styrde han sina steg till öknen för att där frestas av djävulen. Där utstod han hungerns kval i långa veckor. Han varken åt eller drack under en tid av fyrtio dagar. Detta gjorde hans lidande större än någon människa kunde utstå. Kristus bar överträdarens missgärning. Han visste, vilken makt aptiten ägde över människan, och därför utstod han för människans skull det strängaste prov på denna punkt. Här vanns en seger, som blott få kunna uppskatta nog högt. Man kan förstå en fördärvad aptits fruktansvärda makt och det syndiga uti att låta den regera sig, endast då när man betänker vilken lång fasta vår Frälsare måste utstå för att

sönderbryta dess fjättrar.

Med avseende på aptiten hade Satan övervunnit människan i nästan varje frestelse. Guds Son insåg, att människan i egen styrka icke kunde besegra denna mäktiga frestelse. Men Kristus hade en sådan oändlig kärlek till människan, att han lämnade himmelens härlighet och iklädde sin gudomlighet med mänsklighet, för att han med sin mänskliga arm måtte vara i stånd att nå djupet av människans fördärv. Och på samma gång kunde hans gudomliga arm omfatta den Oändlige. Han kom till denna jord för att förena sin gudomliga makt med vår svaghet. Och genom den styrka och moraliska kraft, som han giver oss, kunna vi övervinna fienden. O, vilken stor förödmjukelse för härlighetens Konung, att komma till denna världen för att utstå hungerns kval och en listig fiendes hårda frestelser och för att vinna en evig seger för människan. O, vilken outgrundlig kärlek är icke uppenbarad i denna handling! Och likväl uppskattas denna stora förnedring så föga av dem, för vilka den skedde.

Det var icke allenast hungerns gnagande kval, som gjorde vår Frälsares lidanden så ytterst svåra. Han sörjde över den brottslighet, som hade åstadkommit ett sådant förskräckligt fördärv i världen, och vilken hade sin orsak i tillfredsställandet av aptitens begärelser.

”Ty den, som icke visste av någon synd, honom har han för oss gjort till synd, på det att vi i honom må bliva rättfärdighet från Gud”.

Nedtryckt av den mänskliga naturen och människans stora syndabörda motstod dock vår Frälsare Satans makt att besegra människan genom denna frestelse, som leder henne till fördärvet. Kan människan övervinna denna frestelse, så förmår hon även segra i andra stycken.

Omåttlighet är grundorsaken till allt det onda i världen, som strider mot sedlighetens bud. Kristus begynte återlösningen just där fördärvet gjorde sitt första insteg. Det var aptiten, som var orsaken till människans fall. I återlösningens verk börjar Jesus med att besegra den. Vilken underbar kärlek har icke Kristus visat oss därigenom, att han ville komma hit ned för att bära våra synder och svagheter, vandra lidandets väg och försona oss med Gud. Och genom sitt syndfria liv har han visat oss huru vi skola vandra, och huru vi skola övervinna det, som han övervann.

Då han sålunda hade mänsklig natur, kände han nödvändigheten av att mottaga styrka från sin himmelske Fader. Han utvalde särskilda platser där han höll bön. Han älskade ensamheten på bergen, där han i nattens tysthet kunde samtala med sin Fader i himmelen. I dessa stilla stunder erhöll han styrka för dagens plikter och prövningar. Vår Frälsare var lik oss i behov och svagheter, och därför var han en ödmjuk bedjare, som dag och natt sökte ny styrka hos sin Fader. Och därför kunde han dagligen segra i alla strider, prövningar och frestelser. Han är vårt föredöme i allt. Han är en broder uti våra skröpligheter, dock utan att gripas av samma lidelser som vi. Lik den som var syndfri ryggade hans natur tillbaka från det onda. Han uthärdade strid och själsångest uti en

syndig värld. För hans mänsklighets skull blev bönen både en plikt och ett privilegium. Han behövde allt det gudomliga understöd och den tröst, som Fadern var villig att giva sin Son, vilken hade lämnat himmelens glädje och utvalt sitt hem i en kall och otacksam värld. Kristus fann tröst och glädje uti föreningen med sin Fader. Här kunde han avlägga bördan, som tryckte honom, ty han var fylld av sorg, vedermöda och krankhet.

Dag efter dag arbetade han för att frälsa människorna från fördärv. Han helade de sjuka, tröstade de sörjande, och bragte uppmuntran och hopp till de förtvivlade. Han kallade de döda åter till livet. Och efter slutat dagsarbete gick han i den stilla aftontimmen ut ifrån stadens buller till något undangömt ställe, där han kunde böja sina knän i bön till sin himmelske Fader. Ibland lyste månens klara strålar på hans nedböjda huvud. Vid andra tillfällen borttogo skyarna och mörkret allt ljus. Nattens dagg och frost föllo över den bedjande gestalten på marken. Kristus fortfor ofta att bedja hela natten igenom. Om människornas Frälsare kände behovet av bön, huru mycket mera borde icke svaga, syndiga, dödliga människor känna nödvändigheten av att bedja — bedja brinnande uthålliga böner. När Kristus var mest angripen av frestelser, åt han ingenting. Han överlämnade sig själv åt Gud och segrade genom ivrig bön och fullkomlig undergivenhet för sin Faders vilja.

”Det må vara lärjungen nog, om det går honom såsom hans mästare, och tjänaren, om det går honom såsom hans herre.”

Våra bord äro ofta dukade med läckerheter, varken hälsosamma eller nödvändiga, emedan vi älska dessa ting högre än sann sundhet och hälsa. Jesus sökte allvarligen erhålla styrka från sin Fader. Och fastän han var Guds enfödde Son, ansåg han detta vara av större värde än att sitta vid de läckraste bord. Han har lärt oss, att bönen är oss nödvändig för erhållandet av styrka till att motstå mörkrets makter och utföra våra plikter. Vår egen styrka är blott svaghet, men den styrka Gud giver oss skall leda oss envar till fullkomlig seger.

Jesus hade ofta besökt Getsemane med sina lärjungar för att där ägna sig åt andliga betraktelser och åt bön. De voro alla väl förtrogna med detta tillflyktsställe. Även Judas visste, vart han skulle leda Mästarens fiender den kvällen han förrådde honom. Aldrig förut hade vår Frälsare besökt denna plats med ett hjärta så fullt av sorg. Det var ej kroppsligt lidande Guds Son fruktade för. Och det var ej fruktan för lidande som dikterade dessa sorgsna ord: ”Min själ är djupt bedrövad, ända till döds; stannen kvar här och vaken med mig.” Han böjde sig ned till jorden i stor själsångest, och under stora kval utgöt han sitt hjärta för sin Fader i himmelen. Här fiok han erfara mänsklighetens syndabörda samt Guds vrede, vilken skulle hava fallit på den, som överträtt Guds heliga lag.

Kristus blev förvånad över det fruktansvärda mörker, som omgav honom. Satans frestelser hade nästan övermannat honom. Dessa ord: ”Fader, om det är din vilja, så tag denna kalk ifrån mig,” buros av den milda vinden till hans lärjungars öron med en genomgripande ångestfull ton. Världens synder nedtryckte honom,

och en känsla av Faderns vrede - till följd av synden - nästan krossade honom till jorden. Han reste sig från sin nedböjda ställning och gick fram till sina lärjungar, vilka han fann sovande. Han väckte Petrus och sade till honom: "Simon, sover du?" Ack, förmådde icke du, som så nyligen var villig att följa mig ända till fängelset, ja, även in i döden - förmådde icke du vaka med din lidande Mästare en liten stund?

"Vaken, och bedjen att I icke mån komma i frestelse. Anden är villig, men köttet är svagt."

Vid det tillfälle, då Jesus särskilt bad sina lärjungar vaka med honom, fann han dem sovande. Han visste vilka hårda strider och förskräckliga frestelser, som snart skulle möta dem. Han hade tagit dem med sig, för att de skulle styrka honom, samt för att de händelser, som de skulle få bevittna den natten, måtte bliva outplånligt intryckta i deras minne. Detta var nödvändigt för att deras tro icke skulle ge vika utan styrkas för den prövning, som väntade dem.

Men i stället för att vaka med Kristus föllo de sorgtyngda lärjungarna i sömn. Till och med den ivrige Petrus somnade, han som endast några få timmar förut hade förklarat, att han ville lida, ja, dö för sin Herre. I det mest avgörande ögonblicket, när Guds Son var i behov av deras varma sympati och innerliga böner, föllo de i sömn. Men de förlorade mycket, genom att de ej mäktade vaka med honom. Vår Frälsare hade för avsikt att styrka dem i den hårda trosprövning, som de snart måste genomgå. Om de hade använt

denna bedrövelsens stund till att vaka med sin Frälsare i gemensam bön till Gud, så skulle Petrus icke hava blivit överlämnad åt sin egen svaghet och förnekat sin Herre i prövningens timma.

Vi kunna endast svagt föreställa oss Guds dyre Sons outsägliga ångest i Getsemane, när han fick känna skilsmässan med sin Fader, i det han bar människornas synder. Ett syndoffer blev han för det fallna människosläktet. Guds enfödde Son var kraftlös och döende, då Fadern sände en ängel från himmelen att trösta den svårt lidande Sonen samt styrka honom till att vandra den blodbestänkta vägen. Om dödliga människor kunde hava sett änglarnas sorg och förvåning, då de uti stilla bedrövelse beskådade huru Fadern skilde ljusets, kärlekens och härlighetens strålar från sin Son, skulle de bättre förstått, huru avskvörd synden är i Guds ögon.

Då Kristus böjde sig i ödmjuk bön i Getsemane örtagård, var hans ande i sådan ångest, att stora svett droppar lik blod frampressades från hans porer. Det var här som förskräckelse och stort mörker omgav honom. Uppå honom voro världens synder lagda. Han led i människans ställe som en överträdare av sin Faders lag. Här i Getsemane mötte han sin största frestelse. Guds gudomliga ljus försvann från honom, och han blev överlämnad åt mörkrets makter. Uti smärtan av sin själsångest låg han nedkastad på den kalla jorden, kännande Faderns vrede över sig. Kristus hade tagit lidandets kalk från den straffvärda människans läppar och erbjudit sig att dricka den i hennes ställe, givande henne välsignelsens bägare. Den vrede, som skulle ha drabbat människan föll nu på Kristus.

Då lärjungarna vaknade upp från sin slummer, funno de sin Mästare stående bredvid dem i ett sådant tillstånd av kroppsliga och andliga kval, som de aldrig förut hade bevittnat. De sågo sorgen och ångesten i hans bleka ansikte, de sågo bloddropparna på hans panna, ty ”hans utseende var vanställt mer än andra människors, och hans gestalt oansenligare än andra människobarns.” Lärjungarna blevo bedrövade över att de hade somnat in och icke bedit tillsammans med sin Mästare och deltagit i hans lidande. Deras sorg och bestörtning var så stor, att de förblevo mållösa.

Guds lidande Son viker bort från sina lärjungar, ty mörkrets makter gå till anfall med en sådan oemotståndlig kraft, att han dignar ned mot jorden. Han beder som förut och utgjuter sin själ inför Gud med tårar och höga bönerop. Hans själ genomlider en sådan ångest, som ingen människa skulle uthärda. Världens syndabörda trycker honom. Det synes Kristus, som Fadern ej älskar honom längre, ty syndens förbannelse vilar tung på honom. Vår Frälsare visste. huru svårt det var för människan att inse syndens förskräcklighet, ty genom beröring och umgänge med synden bliva hennes moraliska känslor så förslöade, att ej synden synes henne så farlig och så vederstygglig som i Guds ögon. Han visste att endast få skulle finna behag i rättfärdigheten och mottaga den frälsning, som han så dyrt förvärvat dem. Under det denna syndabörda tryckte honom, slets hans själ av tvivel angående hans förening med Fadern.

I denna fruktansvärda prövningens stund längtade Kristi mänskliga natur efter hans lärjungars medlidsamhet. Han stod åter

upp och gick fram till dem, men fann dem även denna gång sovande, dock icke i djup sömn utan blott i dvala. De hade en svag föreställning om sin Herres lidande och dödsångest. Jesus kastade en öm blick på dem, en blick fylld av kärlek och medlidsamhet.

Dessa sovande lärjungar äro en passande sinnebild på en sovande församling. När den borde vara vakande är den försänkt i sömn. Jesus hade sagt dessa sanningens ord: ”Vaken; ty I veten icke när husets Herre kommer, om han kommer på aftonen eller vid midnattstiden eller i hanegället eller på morgonen; vaken, så att han icke finner eder sovande, när han oförtänkt kommer.” Gud fordrar av sin församling, att den skall vaka natten igenom, om ock natten är lång och fylld av faror. Sorg är ej någon giltig ursäkt för den att vara mindre vakande. Bedrövelse borde icke leda till bekymmerslöshet utan till fördubblad vaksamhet. Kristus har genom sitt eget exempel hänvisat församlingen till den rätta källan för styrka uti nödens motgångar och farans stund.

När församlingen är i ett vakande tillstånd, bevisar den i sanning, att den tillhör Guds folk. Genom detta tecken åtskiljas de, som vänta Kristi ankomst, från världens barn. Vakande kristna visa att de äro ”gäster och främlingar på jorden.”

Huru grymt var det icke av lärjungarna att låta sömnen tillsluta sina ögon och bedöva sina sinnen, när deras gudomlige Herre utstod en sådan själsångest. Om de hade vakat, skulle deras tro icke hava vacklat när de sågo Guds Son döende på korset.

Huru nödvändigt hade det ej varit att lärjungarna använt nattens timmar till ädel strid och bön, ty då hade de haft styrka till att bevittna Kristi förskräckliga ångest. Och när de sågo hans lidande på korset, skulle de hava föstått något av den överväldigande smärta, som han utstod i Getsemane örtagård. Och de skulle lättare ha kunnat påminna sig de ord han talat till dem angående sitt lidande, sin död och sin uppståndelse. Och mitt uti detta prövningens mörker skulle någon stråle av hopp hava upplyst dem och underhållit deras tro.

Kristus hade förutsagt dessa ting, men de förstodo honom icke. Betraktandet av Mästarens lidande blev såsom ett eldprov för lärjungarna, och därför hade det varit nödvändigt att de vakat och bedit. Deras tro behövde stödas av en osynlig styrka, ty de skulle få erfara de mörka makternas triumf. Kristus visste så väl vilken makt mörkrets furste hade över lärjungarnas sinnen; fienden bedövade dem, och de förmådde ej vaka. I detta farofyllda ögonblick, då en stor förlust hotade drabba dem, befunno sig lärjungarna sovande.

Ännu en gång ansattes Kristus av mörkrets makter med förnyad kraft, så att han maktlös dignade ned till marken. Han lämnade sina lärjungar med ett fast beslut att besegra mörkrets furste, så att människan ej längre skulle hållas i hopplös förtvivlan. Kastande en blick av medlidsamhet på lärjungarna avlägsnade han sig från dem och knäböjde för tredje gången i bön, uttalande samma ord som förut. Den lidande Mästaren darrade av bestörtning vid tanken på denna förunderliga och förskräckliga strid.

Det mänskliga förståndet kan ej fatta de obeskrivliga kval, som pinade Frälsarens själ. Guds helige Son hade inga egna synder att bära. Men han hade andras lidanden, ty på honom lades alla våra synder. Han hade ju i gudomlig kärlek förenat sig med människan och åtagit sig att såsom en överträdare lida i människosläktets ställe. Han skådade åter ned i fördärvets grop, som våra synder uppkastat och beslöt sig ånyo för att igenfylla detta djup. De, som ej kunna inse kraften av Guds lags bindande fordringar, kunna ej heller ha en sann och klar inblick i försoningens hemlighet.

Det var den stora själsångesten, som framkallade dessa sorgsna ord från Kristus: ”Min själ är djupt bedrövad ända till döds.” Vilken börda av ångest vilade ej på Kristi hjärta på grund av människans överträdelse av Guds lag. Han fylldes av häpnad och fasa över de fruktansvärda resultat synden hade åstadkommit. Ja, hans syndabörda var så stor till följd av människosläktets överträdelse av Faderns lag, att hans mänskliga natur ej förmådde bära den. Hans obeskrivliga ångest frampressade från hans porer stora bloddroppar, som föllo ned på marken och fuktade jorden.

Martyrernas lidanden kan ej jämföras med Kristi lidande. De erforo Guds närvaro mitt under sina kroppsliga kval. Men för Sonen gömde Fadern sitt ansikte. Människan i honom tvekade och darrade i denna prövningens timma. Det var en själsångest, som ingen mänsklig varelse kunde hava utstått. En ousäglig sorg sökte sin tolkning i dessa ord: ”Min själ är djupt bedrövad ... Min Fader, om det är möjligt, så gånge denna kalk ifrån mig. Dock icke såsom jag vill, utan såsom du vill.” Och åter hördes från hans bleka läppar:

”Min Fader, om detta icke kan gå ifrån mig, utan jag måste dricka denna kalk, så ske din vilja”. Det högtidliga ögonblicket, som skulle avgöra världens öde, hade kommit. Änglarna väntade och vakade med spänd uppmärksamhet.

Världens öde ligger uti avgörandets vågskål. Guds Son kan ännu vägra att dricka den kalk, som iskänkts för den brottsliga människan. Han kan torka bort bloddropparna från sin panna och låta världen förgås i sina synder. Skall den oändlige Gudens Son åtaga sig att dricka förnedringens och lidandets kalk? Skall den oskyldige utstå Guds förbannelse för att frälsa de skyldiga? Här var det som den hemliga kalken darrade i hans hand och en ruinerad världs öde avgjordes. Världens Frälsare visste, att överträdarna måste förgås under Guds misshag. Han såg syndens makt och människans fullkomliga oförmåga att frälsa sig själv.

Men en fördömd världs klagogråt och elände målar sig för hans ögon, och han beslutar sig att frälsa människan, vad det än må kosta honom. Och så drack Kristus den blodiga kalken, för att miljontals människor genom honom måtte få evigt liv. Han hade ju lämnat de himmelska boningarna för att frälsa det enda förlorade fåret, den enda värld, som hade fallit genom överträdelse. Han kunde ej lämna människorna i deras synder. Han hade ju nedlåtits till djupaste fattigdom och lidande för att frälsa dem.

De sovande lärjungarna märkte ej, att deras älskade Lärare höll på att förgås. Döende dignade han ned till marken. Varför lade icke hans lärjungar sina händer ömt under hans huvud och tvådde hans

ansikte, på vilket det mest fruktansvärda lidande satt sin prägel. Varför deltog ingen med honom ? Varför måste han trampa vinpressen alldeles ensam?

Men Kristus led dock ej ensam. Han säger själv: ”Jag och Fadern äro ett.” Gud deltog i sin Sons lidande. Ingen kan fatta det oändliga offer Gud gjorde, då han utgav sin Son till förakt och lidande. Med detta offer har Gud bevisat sin eviga kärlek till människors barn. Änglarna som i himmelen lärt sig vara Kristi vilja underdåniga, längtade efter att trösta honom. Men vad kunde de göra. Det stod ej i deras makt att lindra en sådan sorg och ångest. Änglarna förstodo icke vidden av en fallen världs syndaskuld. Och därför sågo de med namnlös häpnad föremålet för deras varma beundran utsatt för skymf och smärta.

Fadern tog ej bort den bittra kalken från Sonens darrande hand och bleka läppar. Men han sände en ängel att ingiva honom mod att dricka den. Ängeln lyfte upp Guds Son från marken och meddelar honom några tröstande ord från Fadern. Kristus fattar nytt mod och bliver styrkt i kampen. Han blir åter förvissad om, att han skall vinna en evig glädje för alla, som vilja mottaga frälsning genom honom.

Den fruktansvärda stunden i Getsemane örtagård är överstånden. Vår gudomlige Frälsare har åtagit sig att tömma den bittra bägaren. För människans skull har han segrat i denna frestelsens timma. Lugn och själsfrid lyser nu från hans bleka, blodiga ansikte. En tredje gång kommer han till sina lärjungar och

finner dem försänkta i sömn. I sorgsen ton säger han till dem: ”Ja, I soven ännu alltjämt och vilen eder! Det är nog. Stunden är kommen. Människosonen skall nu bliva överlämnad i syndarnas händer.”

Och medan orden ännu voro på hans läppar hörde han pöbelns fotsteg. I spetsen för hopen stod Judas och tätt efter honom följde översteprästen. Då väckte Jesus ännu en gång sina lärjungar. ”Stå upp, låt oss gå; se den som förräder mig är nära.” Jesu ansikte bar nu vittne om lugn och sinnesro. Spåren efter den genomlidna ångesten voro försvunna, när han gick fram för att möta sin förrädare.

Mästaren trädde framom sina lärjungar och frågade: ”Vem söken I?” De svarade honom: ”Jesus från Nasaret.” Jesus sade till dem: ”Det är jag.” Vid dessa ord veko de tillbaka. Och prästen, de äldste, de härdade soldaterna och även Judas föllo till jorden och gävo därigenom Jesus tillfälle att undkomma, ifall han så önskade. Men där stod han som förhärligad mitt ibland den råa och förhärdade pöbelhopen. De sågo Frälsarens anlete upplysas av ett gudomligt ljus och en duvoliknande gestalt överskygga honom. Deras syndiga hjärtan fylldes av förskräckelse. Ej ett ögonblick kunde de stå kvar i den gudomliga härlighetens sken, utan föllo ned till jorden såsom döda.

Ängeln drog sig undan och lämnade Jesus ensam. Han stod kvar där fylld av lugn och självbehärskning. Hans ansikte upplystes nu av månens ljusa strålar. Soldaterna lågo hjälplöst nedböjda på marken omkring honom. Lärjungarna voro så bestörta, att de voro fullkomligt mållösa. Så snart ängeln var borta, sökte soldaterna stå

upp. De samlade sig tillika med översteprästen och Judas omkring Kristus, som om de blygdes över sin feghet och fruktade, att han ännu kunde undslippa deras händer. Än en gång frågade Jesus: ”Vem söken I ?” Och åter svarade de: ”Jesus av Nasaret.” Och Jesus svarade: ”Jag har sagt eder, att det är jag. Om det alltså är mig I söken, så låten dessa gå.” Till och med i denna förnedringens stund tänkte Kristus ej på sig själv utan på sina älskade lärjungar. Han ville frälsa dem från ytterligare lidanden.

Judas, Frälsarens förrädare, glömmer ej bort sin del utan träder nu fram till Jesus, fattar honom vänligt vid handen och giver honom den förrådande kyssen. Jesus säger till honom: ”Min vän, gör vad du är här för att göra.” Och med darrande röst tilltalar han den bedräglige Judas: ”Förråder du Människosonen med en kyss?” Dessa gripande ord borde ha väckt Judas till besinning och rört hans hårda hjärta, Men heder, trohet och mänsklig ömhet syntes hava lämnat honom. Där stod han, djärv och fräck, utan att visa någon eftergivenhet. Han hade helt givit sig åt Satans makt, och nu kände han ingen lust att motstå den. Men Jesus sökte ej undvika förrädarens kyss. Och med denna handling giver han oss ett exempel på tålmod, kärlek och medlidsamhet — ett exempel som ej har sin like.

Fastän den mordlystna hopen blev slagen med förvåning över vad den hade sett och hört, återvände nu djärvheten och hårdhjärtenheten, när de sågo hur dristigt Judas vidrörde Kristi person, vilken de alla nyss hade sett förhärligad. Nu grepo de Kristus och bundo de händer, som allenast varit sysselsatta med att

göra gott.

Då lärjungarna sågo pöbelhopen ligga där hjälplös på marken, trodde de, att Mästaren ej skulle tillåta sig att bliva fångslad. Samma makt, som kastade den lejda pöbeln till marken, kunde ju även ha kvarhållit den där och låtit Jesus gå sin väg oskadad. Men nu när de sågo händerna bundna på honom, som de älskade, blevo de missmodiga och hoppet svek dem. I häftig vrede drog Petrus ut sitt svärd och högg av örat på översteprästens tjänare.

Då Jesus märkte vad Petrus hade gjort, lösgjorde han sina händer från de romerska soldaternas rep, och under det han sade: ”Låten det gå så långt!” rörde han vid den sårade mannens öra och helade honom. Även mot fienden, som sökte taga hans liv, bevisar han sin gudomliga makt. Och Jesus sade till Petrus: ”Stick ditt svärd tillbaka i skidan, ty alla som taga till svärd skola förgås genom svärd. Filler menar du att jag icke kunde utbedja mig av min Fader, att han nu sände till min tjänst mer än tolv legioner änglar? Men huru bleve då skrifterna fullbordade som säga att så måste ske?” — ”Skulle jag icke dricka den kalk, som min Fader har givit mig?” Och till översteprästen och templets föreståndare, som voro med i pöbelhopen sade Jesus: ”Såsom mot en rövare haven I gått ut med svärd och stavar för att fasttaga mig. Var dag har jag varit ibland eder i helgedomen och undervisat, utan att I haven gripit mig. Men skrifterna skulle ju fullbordas.”

När lärjungarna sågo, att Jesus icke undgick sina fiender utan lät sig tillfångatagas av dem, övergåvo de honom och flydde. Jesus

hade förutsett detta och sagt lärjungarna, vad de skulle komma att göra. ”Se den stund kommer, ja, den är redan kommen, då I skolen förskingras var och en åt sitt håll, och lämna mig allena. Dock jag är icke allena, ty Fadern är med mig.”

Så blev Mästaren förd av skaran till övertprästens hus och ställd inför en jordisk domstol för att av syndfulla människor bespottas och dömas till döden. Där blev Guds härlige Son ”sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull.” Han fick lida smädelse, bespottelse och skamling behandling till dess” hans utseende var vanställt mer än andra människors och hans gestalt oansenligare än andra människobarns”.

Vem kan fatta den kärlek, som här visade sig? Änglaskaran såg med sorg och förundran honom, som varit himmelens Majestät och som burit härlighetens krona, nu bära en törnekrona. Där stod han, ett blödande offer för den rasande pöbelns grymhet. Och pöbeln var upphetsad till vanvettig galenskap genom Satans vrede. Se hur tåligt han lider! På hans huvud är en törnekrona! Hans livsblod flyter från varje sönderriven åder! Och allt detta till följd av synden! Vad kunde ha förmått Kristus att lämna sin ära och sitt Majestät i himmelen och komma till en syndig värld för att bliva ringaktad, vanvördad och förkastad av dem, som han kom för att frälsa? Ingenting annat än denna eviga, outgrundliga kärlek, som alltid kommer att förbli en hemlighet!

Förvånens I himlar! Och förundra dig du jord! Se förtryckaren och den förtryckte! En skara omringar världens Frälsare. Bespottelse

och hån blandas med råa eder och hädelser. Kristi ringa födelse och ödmjuka liv förhånas av känslolösa uslingar. Hans påstående, att han var Guds Son, förlöjligas av överstepräster och de äldste, och grovt skämt och förhånande bespottelse går från mun till mun. Satan har fullkomlig makt över sina tjänares sinnen. För att kunna utöva sin makt med god verkan, begynner han med överstepräster och de äldste och ingiver dem en religiös iver. De ledande äro gripna av samma sataniska anda som de mest ogudaktiga och förhårdade uslingar. Det finns en fördärvad harmoni uti allas känslor, från de skrymtaktiga prästerna och äldste ned till det lägsta avskummet. Guds Son ledes fram och korset lägges uppå hans skuldror. Men han är slagen och sargad, och var han än går fram lämnar han efter sig blodspår. Trängd av en stor skara bittra fiender och känslolösa begabbare ledes han till korsfästelseplatsen. ”Han blev plågad, fastän han ödmjukade sig och icke öppnade sin mun, lik ett lamm som föres bort att slaktas och lik ett får, som är tyst inför dem som klippa det - ja, han öppnade icke sin mun”.

Hans sörjande lärjungar följa honom på avstånd. De se hur han spikas fast vid korset och snart hänger utsträckt mellan himmel och jord. Deras hjärtan täras av ångest, när de se sin älskade Lärare lida som en brottsling. Tätt intill korset stå de blinda, skenheliga, otrogna prästerna och äldste och håna, bespotta och göra narr av honom. ”Du som bryter ned templet och inom tre dagar bygger upp det igen, hjälp dig nu själv om du är Guds Son och stig ned från korset. Andra har han hjälpt; sig själv kan han icke hjälpa. Han är ju Israels konung; han stige nu ned från korset, så vilja vi tro honom. Han har satt sin förtröstan på Gud, må nu han frälsa honom, om han har

behag till honom; han har ju sagt: 'Jag är Guds Son'."

Icke ett ord svarade Jesus till allt detta. Medan spikarna drevos genom hans händer, och smärtans svett droppar tvingade sig fram genom hans porer, hördes från den oskyldiges darrande läppar en bön om förlåtande kärlek för hans mördare: "Fader förlåt dem; ty de veta icke vad de göra!" Hela himmelen betraktade denna scen med det djupaste deltagande. Den förtappade världens härlige Återlösare led straffet för människans överträdelse av Faderns lag. Kristus förlöste sitt folk med sitt eget blod. Han betalade Guds heliga lags rättvisa fordringar. Detta var medlet, varigenom synden och Satan en gång fullkomligt skall utrotas, och fiendens härskara övervinnas.

O, har det någonsin funnits sådana lidanden och sorger, som vår döende Frälsare uthärdade? Det var känslan av Faderns misshag, som gjorde hans kalk så bitter. Det var icke kroppsligt lidande, som var orsaken till Kristi hastiga död på korset; det var den krossande tyngden av världens synder och känslan av Faderns vrede. Förvisningen om Faderns närvaro hade vikit från honom, och med förkrossande tyngd trängde sig förtvivlan på Kristus och tvingade från hans bleka, darrande läppar det ängsliga ropet: "Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?"

Fadern och Sonen hade gemensamt skapat världen. Vid Sonens dödsångest förblevo endast de blinda och förförda människorna känslolösa. Överstepräster och de äldste begabbade Guds dyre Son, medan han dog i ångest och smärta. Livlöst suckar den livlösa naturen tillika med sin blödande, döende Skapare. Jorden darrar.

Solen vägrar att beskåda denna scen. Himmelen förmörkas. Änglarna ha bevittnat Jesu lidanden, tills de icke kunna uthärda det längre och gömma nu sina ansikten för den förfärliga synen. Kristus är döende! Han är i stor förtvivlan! Och dock tillåtas icke änglarna att upplysa detta förfärliga mörker. De kunde endast med förvåning se sin älskade Ledare, himmelens Majestät, lida straffet för människans överträdelse av Guds lag.

Även tvivel anfäktade Guds dyre Son. Han kunde icke se genom gravens portar. Hur visste han, om han skulle uppstå ur graven som en segrare, och om hans Fader ville antaga hans offer? Världens synder med alla dess förskräckelser fattade han nu till fullo. I detta förfärliga mörker visste han endast, att ”syndens lön är döden”. Kristus frestades till att tro, att synden är så förhatlig i Faderns ögon, att han icke mer kan försonas med sin Son. Den fruktansvärda tanken, att Fadern hade lämnat honom för evigt, gav han uttryck i detta förtvivalade rop: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?”

Kristus kände sig liksom syndare böra känna sig, när Guds vredesskålar utgjas över dem. Mörk förtvivlan, lik dödens bårtäcke, omgiver de straffvärda själarna, när de få en inblick i syndens förskräcklighet. Frälsningen har blivit köpt för dem genom Kristi lidande och död. Den kunde bliva deras, om de ville mottaga den villigt och med glädje. Men ingen tvingas till att lyda Guds lag. Vilja de förakta de himmelska välsignelserna, vilja de utvälja syndens nöjen och bedrägeri, så står det dem fritt. Men de veta också sin lön — Guds vrede och evig död. Ja. evigt skola de bliva

skilda från Jesu närvaro, emedan de hava föraktat hans offer. För att en liten tid få njuta av synden, uppoffra de ett liv av lycka och evig härlighet.

Då Gud borttog förvissningen om sin ynnest och sitt välbehag till sin älskade Son, bävade tron och hoppet i hans bröst. Världens Återlösare litade nu endast på de vittnesbörd — som hittills hade styrkt honom — att Fadern hade godkänt hans verk. I sin dödssmärta, när han uppgav sitt dyrbara liv, litade han genom tron endast på honom, vars vilja han alltid med glädje underordnat sig. Han uppmuntras icke av klara, lysande hoppets strålar, varken på den högra eller på den vänstra sidan. Allt är inhöljt i det tjockaste mörker. I detta nattsvarta mörker, som hela naturen tager del i, dricker Återlösaren den bittra kalken till botten. Och fastän han ej ser någon hoppets stjärna och ej kan skåda den triumf som skall bliva hans i framtiden, utropar han med hög röst: ”Fader, i dina händer befaller jag min ande!” Han är förtrogen men sin Faders karaktär, hans rättvisa, hans nåd och stora kärlek. I undergivenhet lämnar han sig i sin Faders händer. Och medan naturen darrar, hörde förvånade åskådarna dessa ord av den döende Mannen på Golgata: ”Det är fullbordat”.

Naturen deltog i sin Skapares lidanden. Den skälvande jorden, de rämnande klipporna och det förfärliga mörkret förkunnade, att det var Guds Son, som dog. En kraftig jordbävning ägde rum. Förlåten i templet rämnade itu. Krigsknektarna och de många åskådarna grepos av förskräckelse, när de sågo solen höljd i mörker och kände jorden skaka under sig samt sågo och hörde klippornas

rämnande. Översteprästernas och de äldstes hån hade tystnat, då Kristus befallde sin ande i Faderns händer. Nu skingrades den förskräckta folkhopen. I mörkret sökte de leta sig fram till staden. Man slog sig för bröstet och viskade förskräckt: Det är en oskyldig som blivit mördad. Kanhända han i sanning är vad han sade sig vara — Guds Son.

Jesus uppgav icke andan, förrän han hade fullbordat det verk, som han kommit för att utföra. Därför kunde han utropa, när livslågan slocknade: ”Det är fullbordat!” Äglarna fröjdade sig, då Kristus yttrade orden: ”Det är fullbordat!” Återlösningens stora plan var med Kristi död fullkomnad. Och det var glädje i himmelen att Adams barn kunde genom ett liv i lydnad slutligen upphöjas till Guds tron.

O, vilken kärlek! Vilken förvånande kärlek! Guds Son hade kommit ned till jorden och ”blivit gjord till synd för oss”, för att vi måtte bliva försonade med Gud och evigt få bo med honom i hans härlighets boningar. O, vad är en människa för att ett sådant pris skulle betalas för hennes återlösning!

O, att människorna kunde mera klart förstå värdet av det offer, som himmelens Majestät gav genom att dö i människans ställe! Om de fatta detta, skall frälsningsplanen framstå förhärligad, och tanken på Golgata skall uppväcka ömma, heliga, levande känslor i den kristnes hjärta. Pris till Gud och Lammet skall vara i deras hjärtan och på deras läppar. Högmod och egenkärlek kunna icke frodas i det sinne, som innerligt bevarar Golgatascenerna i minne. Denna

världen skall synas vara av endast ringa värde för den, som förstår att rätt uppskatta kostnaderna av människans återlösning. Alla världens rikedomar äga icke värde nog att återlösa en enda förtappad själ. Vem kan mäta den kärlek Kristus visade en förlorad värld, då han hängde på korset — då han led för de straffvärda människornas synder? Denna kärlek var omätlig. Den var oändlig.

Den kärlek, som åsyftade människans frälsning var starkare än döden. Oaktat Kristus hade den förfärligaste strid med mörkrets makter, så förminskades dock icke hans kärlek i denna kamp utan blev tvärtom allt starkare. Han kunde härda ut, då Fadern gömde sitt ansikte för honom, tills han måste utropa i sin själs ångest: ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Men hans arm bragte dock frälsning. Och priset betalades för människans återlösning, då i den sista själskampen de välsignade orden yttrades — dessa ord som syntes återljuda genom hela skapelsen: ”Det är fullbordat!”

Många, som bekänna sig vara kristna, äro alltför intresserade i världsliga företag. Deras intressen kretsa kring nöjen och förlustelser, medan hjärtana äro kalla och tillfrusna för Guds sak. Men här är ett ämne av sådan art, att det borde väcka upp oss envar. Eviga intressen äro här inneslutna. Att stå oberörd och käslolös inför allt detta — är icke det synd? Golgata-scenerna fordra de djupaste känslor. Dock kunna våra djupaste tankar och föreställningar aldrig till fullo fatta, huru Kristus oskyldig, fullkomlig, helig — kunde bära tyngden av världens synder och lida den mest smärtsamma död. Men då vi genom tron betrakta. Frälsarens oändliga kärleksdjup, röres och hänföres själ och sinne, upphöjas och förädlas känslorna

och förändras hela karaktären fullständigt. Aposteln Paulus säger: ”Ty jag hade beslutit mig för, att medan jag var bland eder, icke veta av något annat än Jesus Kristus och honom såsom korfast.” Må också vi betrakta Golgata och utropa: ”Men vad mig angår, så vare det fjärran ifrån mig att berömma mig av något annat än av vår Herres, Jesu Kristi kors, genom vilket världen för mig är korsfäst och jag för världen.”

När vi betrakta hur oändligt mycket vår frälsning har kostat, undra vi vad slutet skall bliva för alla dessa, som förakta en så stor frälsning. Vad skall bliva deras straff, som bekänna sig vara Kristi efterföljare, men likväl ej lyda Frälsarens fordringar, ej heller taga korset som ödmjuka Kristi lärjungar och följa honom från krubban till Golgata ?

Många hava en för trång uppfattning om försoningen. De tro, att Kristus led blott en ringa del av överträdarens straff. De förmoda att medan Guds vrede föll över Sonen, så erhöll han dock i alla sina smärtsamma lidanden vittnesbörd om Faderns kärlek och välbehag. Gravens portar voro framför honom., men de voro upplysta av ett klart hopp. Detta är en stor missuppfattning. Kristi djupaste smärta och ångest berodde på känslan av Faderns misshag. Hans andliga lidande var därför så djupt och häftigt, att vi människor endast kunna göra oss en svag föreställning därom.

Många själar uppröras icke mera vid skildringen av den Gudomliges förödmjukelse och offer. Och deras levnadssätt förändras icke, fastän de ofta höra talas om detta. Det väcker inte

större intresse hos dem än historien om martyrernas död för sin Herre. Många hava dött genom långsam tortyr. Andra ha ljutit döden genom korsfästelse. Varigenom skiljer sig Kristi död från dessa andra? Det är sant, att han dog den grymmaste död på korset. Men andra ha för hans skull lidit lika mycket vad kroppsliga lidanden beträffar. Varför var då Kristi kval större än de människors, som hava låtit sitt liv för hans skull?

Ja, om Kristi lidanden endast bestod i fysisk pina, då var icke hans död smärtsammare än många av martyrernas.

Men kroppslig pina var endast en liten del av Frälsarens smärta. Världens synder lågo på honom och dessutom måste han känna sin Faders vrede, i det han led lagens straff. Det var detta som tryckte hans gudomliga själ. Då Fadern dolde sitt ansikte, då han trodde att Gud helt hade övergivit honom, bragtes hans hjärta till förtvivlan. Den klyfta, som synden åstadkommer mellan Gud och människan kändes djupt av den Oskyldige på Golgata. Han ansattes så hårt av mörkrets makter, att han icke såg en enda ljusstråle, som lyste upp framtiden. Och han kämpade mot Satan, som viskade att Kristus nu var i den ondes våld, ty Guds Son var honom underlägsen i styrka. Gud har övergivit sin Son. Han står icke längre i större nåd hos Gud än djävulen själv. Om han verkligen ännu åtnjöt Guds ynnest, varför behövde han dö? Gud kunde ju frälsa honom från döden. — Men Kristus gav ej i minsta grad efter för den lede fienden, ej ens under den bittraste smärtan. Legioner av onda änglar omgävo Guds Son. Likväl voro de heliga änglarna befallda att icke giva sig sig i strid med den hånande, bespottande fienden. De

himmelska änglarna tillätos icke att trösta och tjäna Guds Son. Det var i denna fruktansvärda mörkrets timma, då Fadern dolde sitt ansikte, och legioner av onda änglar omgävo honom, och världens syndabörda låg tung över honom, som dessa ord pressades fram från hans läppar : ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig ? ”

Vi borde ha långt djupare tankar om Kristi liv, lidande och död. När vi förstå att rätt värdera detta försoningsoffer, skall också själens frälsning bliva för oss av oändligt värde. Vad betyder allt annat jämfört med det eviga livet ? Men hur har icke vår Frälsares råd blivit föraktat. Hjärtats begär har givits till världen och själviska intressen ha tillstängt dörren för Guds Son. Tomt hyckleri och högmod, själviskhet och timlig vinning, avund, ondska och lidelse ha så helt uppfyllt mångas hjärtan, att ingen plats finnes för Kristus.

Han var evigt rik ”likväl blev han fattig för vår skull för att vi genom hans fattigdom skulle bliva rika.” Han var iklädd ljus och härlighet, omgiven av en här av himmelska änglar, som alltid voro redo att utföra hans befallningar, och likväl iklädde han sig vår natur och kom hit ned för att bo bland syndiga människor. ”Sen vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed, att vi få kallas Guds barn.” Här är kärlek som ingen tunga kan tolka. Våra själar borde upplyftas och hänföras av ämnet om Faderns och Sonens kärlek till människan. ”Och var och en som har detta hopp till honom, han renar sig, likasom han är ren.” Och Kristi efterföljare borde lära att älska Gud mer och mer och i någon grad återgälda redan här under beredsetiden Guds outgrundliga kärlek. Så skola de en gång få förena sig med den återlösta skaran uti att säga: ”Honom, som sitter

på tronen och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter. ”

Kapitel 2

Korset

Skall Jesus bära kors allen' Och världen all gå fri ? Nej, kors
det finns för var och en. Som önskar salig bli.

Så vill ock jag ta korset på Och bära det förnöjd, Till dess jag
går att kronan få På härlighetens höjd.

Och när jag frälst får honom se, Som bar sitt kors för mig, Vad
hyllning jag skall honom ge Hos Gud evinnerlig!

O dyra kors, o krona skön, O sälla stund, då jag Min krona bär
som nådelön På Jesu Kristi dag.